

[Jørgen Junior]

sige på dette lidt fjerne område: lad ham dog gøre det!

Men det er ikke tilfældet. Det sydlige Afrika vil måske allerede i begyndelsen af næste måned igen blive et brændpunkt, hvor verdensfreden reelt vel næsten trues. Det er naturligvis Namibia, jeg her tænker på, hvor FN ønsker sin snarlige multikonference holdt. Uanset om der kun er repræsentanter fra SWAPO, Nujomaafdelingen, og Sydafrika samt FN, vil Sydafrika efter min opfattelse anstændigvis også have deltagere fra de eksisterende andre politiske partier i Namibia. Det var dette, den sydafrikanske udenrigsminister, Pil Botha, var til forhandlinger om i Europa i sidste uge. Og mens Danmark vel ikke engang vil give visum til sydafrikanske ministre – eller det vil man måske; den opfattelse er ministeren da velkommen til at afkræfte – ønsker de andre lande i EF dog en dialog. Margaret Thatcher, lord Carrington, Joseph Luns og såvel den belgiske som den franske udenrigsminister mødtes med Pil Botha, i løbet af hans 5 dages besøg, lige så vel som Henry Kissinger, en af Reagans udenrigspolitiske rådgivere, mødtes med ham i Paris.

Disse store landes ledende personer mødes naturligvis med sydafrikanerne, fordi de ved, at Vesten har nogle vitale fælles interesser med dem. Derfor vil jeg opfordre den danske regering til på samme vis som vore partnere at optræde bare en anelse mere rimeligt og en anelse objektivt i forhold til det afrikanske kontinent, end det er tilfældet på nuværende tidspunkt. Det er dog ikke en VS-regering, der er tale om. Så ville jeg måske kunne forstå ensidigheden. Men så langt er vi dog heldigvis ikke kommet ud endnu.

Jeg vil om selve Namibia, landets interne situation – som jeg tilfældigvis kender en lille smule til, fordi jeg også har været der – sige, at Sam Nujoma, som naturligvis gerne vil til magten i Namibia uden at skulle konkurrere med den efter min opfattelse langt klogere Andreas Shipanga fra SWAPO-demokraterne, ikke bør støttes ensidigt udefra. Det bør besluttes af den namibianske befolkning, hvem der skal lede det den dag, det er uafhængigt. At Sam Nujoma ikke kan forventes at kunne klare sig uden cubanske eller måske endog østtyske tropper, der taler det ret udbredte, lokale tyske sprog, er også ret åbenlyst, og det bør mane til en form for

eftertanke. Og at der i hvert tilfælde er stor risiko for, at Sam Nujoma kan blive udsat for attentatforsøg fra hereroerne, hvis leder, Clement Kapuuoos, han som bekendt lod myrde, er også en situation, der må gøre indtryk på én, hvis man skal prøve at vurdere situationen en lille smule nøgternt.

Derfor bør den danske regering ikke ensidigt følge den Sam Nujoma, der for nylig i København viste sin mangel på seriøsitet ved at påstå, at hans del af SWAPO kontrollerer en femtedel af Namibia. Kendsgerningen er jo, at SWAPO-Nujoma ikke har en eneste base inden for landets grænser. Det har de derimod i Angola, hvor han påstod de kun havde flygtningelejre.

Jeg må i øvrigt give hr. Gert Petersen ret i, at den nuværende regering i Angola ikke kan holde sig ved magten uden cubanerne. Ellers havde UNITA-bevægelsen nok for længst haft en større succes, end tilfældet har været.

En afrikansk politiker, der døde for nylig, Seretse Khama, sagde ganske kort: tider og situationer skifter. Dette bør den danske regering lære at forstå er sket på andet end kosmetisk vis i det sydlige Afrika.

Danmark bør derfor efter min opfattelse i FN og EF arbejde for, at den konference, der nu skal finde sted om Namibia, bliver med deltagelse ikke kun af FN, SWAPO, Nujoma og Sydafrika. Også repræsentanter for såvel de prosydafrikanske partier som DTA og AKTUR – og DTA består som bekendt af såvel sorte som hvide – som de partier, der er negative over for Sydafrika, SWAPO-demokraterne og National Namibian Front, bør naturligvis deltage.

Gennem en sådan politik kan vi også være med til at formindske den store risiko, der ellers er for, at der faktisk kommer en reel krig mellem SWAPO-Nujoma hjulpet af DDR eller Cuba på den ene side og Sydafrika – i virkeligheden i Vestens interesse – på den anden side om hele Walvis Bay-problematikken, som jo er en tikkende bombe, der ligger klar i det øjeblik, Nujoma skulle få magten i Namibia.

Lad mig slutte med at citere, hvad Ronald Reagan sagde i valgkampen om udenrigspolitik, og anbefale, at den danske regering lærer en lille smule heraf. Ronald Reagan sagde bl. a.:

»Jeg er imod at straffe os venligt indstillede lande, selv om de overtræder såvel bor-